

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

• **Θῶδες Πατησίων ἀριθ. 9**

Δι' εὐνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.) — Louis Jourdan: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μετάφρασις Τόνυ. (συνέχεια).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικώτατου μυθιστορηματος:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου **Πέτρου Δελκούρ.**

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεῦσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ ἐν τέταρτον ἔκρουσεν εἰς τὴν καταικίαν τοῦ κυρίου Γλαβῶν. Εἰσήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου.

Ἐγνώριζε τὸ μέγα ἐκεῖνο δωμάτιον, ἡσυχον καὶ αὐστηρὸν, ὡς ἡ ἐργασία καὶ ἡ χρηστότης, ἀνευ ματαίων στολισμῶν ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο μόνον μεγάλοι βιβλιοθήκαι, ἔδραι τινὲς καὶ εὐρὺ γραφεῖον πλήρες δικογραφιῶν.

Διατί δὲν ἐξηκολούθησε νὰ πορευῆται

ἐκεῖ τακτικῶς; Διατί παρήκουσε τὰς συμβουλὰς γέροντος καὶ τὰς ἐκείνης μητρὸς; Πόσα δυστυχήματα καὶ μαρτύρια θ' ἀπέφευγεν!

Ἡ ἀφιξίς τοῦ κυρίου Γλαβῶν τὸν κατέλαβεν ἐν μέσῳ τῆς μετανοίας. Τῷ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν καὶ τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἀποφάσεως νὰ ἐπανορθώσῃ ὅσον ἠδύνατο τὰ σφάλματά του. Ὁ πρῶτος ὄρος ἦτο νὰ παύσῃ τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ ἐξεις καὶ νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου τόσον ἀνοήτως εἶχε ζήσει.

— Ὅθ' ἔχω τὴν δύναμιν αὐτὴν, εἶπεν.

Ὁ κύριος Γλαβῶν τὸν ἤκουε χωρὶς ν' ἀποκριθῆ καὶ ἐμειδία μελαγχολικῶς. Ὁ Λαυρέντιος εἶδε τὸ μειδίωμα ἐκεῖνο.

— Καταλαμβάνω, εἶπε· δὲν ἀμφιβάλτετε περὶ τῆς εὐσταθείας μου καὶ τοῦ θάρρους μου. Ἡσυχάσατε.

— Πτωχὸ παιδί, εἶπεν ὁ γέρον, πιστεύω εἰς τὴν ἀπόρασίν σου, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ σὲ συγχαίρω· ἀλλ' εἶνε ἀνωφελὴς τόρα· ἡ διάρρηξις, περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖς, ἐγένετο ἤδη καὶ εἶνε ὀριστική.

— Πῶς;

— Ὁ κόσμος, τοῦ ὁποίου σκοπεύεις ν' ἀποχωρισθῆς, σὲ ἀπώθησεν ἤδη καὶ ματαίως θὰ προσπαθῆσῃς νὰ ἐπανέλθῃς· θὰ ἀποβληθῆς μετὰ φανερᾶς περιφρονήσεως.

— Πῶς! παρὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία με ἠθώου, παρὰ τὸ προφανῶς ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας αὐτῆς;

— Ναί, καὶ ἡ ὑποψία, μετὰ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο περὶ σοῦ, θὰ σὲ καταδιώκῃ αἰωνίως· τί σημαίνει διὰ τὸν κόσμον ἂν ἡ κατηγορία αὕτη σὲ ἀπαλάσσει νομίμως τῆς κατηγορίας; Δύναται νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα πλάνης. Δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητά σου. Ἀγαθαὶ τινες καρδίαι θὰ προσπαθήσωσιν ἴσως νὰ σὲ πιστεύσωσι καὶ ἐνδομύχως θὰ σὲ λυπηθῶσιν· ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου θὰ εἶσαι ἐνοχος, καὶ δὲν ἀπέφυγες τὴν καταδίκην εἰμὴ χάρις εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν σύννου.

— Ἄ! εἶπεν, ὅσα μοὶ λέγετε εἶνε πραγματικά, τὸ αἰσθάνομαι. Ἦδη ἔλαβον πείραν αὐτῶν.

Καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κύριον Γλαβῶν τὴν πρόσκλησιν τοῦ οἰκοδεσπότου του καὶ τὴν συνομιλίαν, ἣν ἤκουσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν, δὲν θ' ἀπαντήσῃς μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἐν τῷ ὁποίῳ δικαίωται οἱ ἀρχαῖοί σου φίλοι, τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτὴν· πανταχοῦ θὰ σὲ καταδιώξῃ, καὶ θὰ παύσῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς σου θ' ἀνακαλυφθῆ· καὶ ἀκόμη θὰ ὑπολειφθῆ ἡ κηλίς, ὅτι ἡ ὑπόνοια ἐβάρυνεν ἐπὶ σέ, καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐφοβήθη νὰ σὲ καταδιώξῃ.

— Τότε, τί νὰ πράξω; ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τοῦτο συλλογιζομαι καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν, καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, ὅπως συσκεφθῶμεν περὶ αὐτοῦ. Ναί, ἐξηκολούθησεν, εἶνε σκληρὰ, βάρβαρος, ἀδίκος πρόληψις, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Ὅθ' τὴν εὐρῆς πανταχοῦ, εἶνε γενική, ἀδυσώπητος, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν καταβάλλῃ τις, πρέπει νὰ τὴν ὑποστῇ. Ἐλεγες πρὸ ὀλίγου νὰ ἐπανορθώσῃς τὰ σφάλματά σου· σκοπεύεις νὰ διέλθῃς βίον πλήρη ἐργασίας, ἐγκαρτερήσεως καὶ τιμιότητος; Ἰσως ἐσκέφθῃς τὸ ἐπάγγελμά σου ὡς δικηγόρου, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐγκατέλειπες.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές.

— Λοιπόν. Καὶ αὐτό, ὡς τόσα ἄλλα, σοὶ ἀπαγορεύεται. Ἀναμφιβόλως θὰ εὐρῆς μεταξὺ ἡμῶν, πλειότερον ἢ ἄλλαχοῦ, τὸ σέβας, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης. Οὐδεὶς νόμος, οὐδεὶς κανονισμὸς σοὶ ἀπαγορεύει τὴν εἰσόδον εἰς τὸν δικηγορικὸν Σύλλογον, καὶ καθ' ὅσον γνωρίζω, οὐδεμία ἀπόφασις τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐγγραφὴν σου ἐν τῷ καταλόγῳ· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; καὶ ἐκεῖ ἀκόμη

δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ λησμονήσουν τὸ στίγμα, ὅπερ σοὶ ἀφῆκεν ἡ ἐπ' ἐγκλήματι κατηγορία.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖον στάδιον ν' ἀκολουθήσω; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρῶτην φοράν ἀνελογίζετο τὰς δυσκολίας ταύτας.

— Δὲν βλέπω, καὶ μεταξύ τῶν μετριωτέρων ἀκόμη, οὐδὲν, τὸ ὅποσον νὰ μὴ παρουσιάζῃ, ἂν ὄχι ἐμπόδια ἀνυπέβλητα, τοῦλάχιστον θλίψεις καὶ παντοσείδεις πικρίας.

— Πρέπει νὰ ἐκπατριθῶ; Συμβουλευσάτέ με· ὑποβάλλομαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς πάσαν θυσίαν. Θὰ φύγω ἐκ Παρισίων, θὰ καταφύγω εἰς ἐπαρχίαν τινὰ καὶ ἐκεῖ θὰ ζητήσω μικρὰν θέσιν.

— Εἰς ἐπαρχίαν! ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου εἶνε γνωστὸν ἐκεῖ· ὅλαι αἱ ἐφημερίδες διέσπειραν τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς Γαλλίας εἰς τὸ ἄλλο. Εἰς ἐπαρχίαν! οὔτε μίαν ἡμέραν θὰ ἔμενες εἰς τὴν μικροτέραν κωμόπολιν χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῆς, καὶ ἴσως ὑβρισθῆς... Ὅ, τι χρειάζεσαι, εἶνε καθὼς εἶπες μικρά τις θέσεις, ἀλλ' ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὅπου λησμονοῦν καὶ ἀνέχονται πλέον ἢ ἀλλαχοῦ. Θὰ σκεφθῶ θὰ προσπαθῆσω νὰ κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον τινὸς φίλου μου ἢ πελάτου μου· τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ κατανοήσῃς τὴν θέσιν σου. Ὑποτάσσεσαι μετὰ θάρρους· σὲ συγχάρω διὰ τοῦτο καὶ σὲ ἐκτιμῶ ἔτι μᾶλλον.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου καὶ τὴν ἔσφιγγεν ἐγκαρδίδως.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ὠμίλει ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τινα τῶν φίλων του ἔκαμε τὸν Λαυρέντιον ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Σουσαὶ θὰ συγκατένευεν ἴσως, τῇ συστάσεισας...

— Ὁ κύριος Σουσαί; εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν. Ἄ! πτωχὸ μου παιδί, δὲν ἔθεραπεύθης ἀκόμη ἐντελῶς, τὸ βλέπω. Ἄφησε τὰ ὄνειροπολήματα ταῦτα, σὲ καθικετεύω. Καὶ πρῶτον μάθε ὅτι δὲν ἔχεις ἀσπονδότερον ἐχθρὸν τοῦ κυρίου Σουσαί.

— Αὐτός! ἀδύνατον. Μὲ ἐδέχθη πάντοτε τόσο καλῶς, ἐφάνη τόσο καλός, σχεδὸν ὡς οἰκετός...

— Αἶ, ἀκριβῶς δι' αὐτό. Ἡ σύζυγός του καὶ αὐτὸς ἐζητυελίσθησαν καὶ εἶνε μανιῶδεις, διότι ἤνοιξαν τὴν ἀριστοκρατικὴν αἴθουσαν των εἰς ἓνα ἥρωα τοῦ Κακουργοδικείου.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ μετὰ τινος ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς.

— Ἔστω, εἶπεν! ὅλα τὰ στάδια μοὶ ἀπαγορεύονται· ὅλαι αἱ θύραι καὶ ὅλαι αἱ καρδίαι μοὶ ἐκλείσθησαν· ἀλλ' ὑπάρχει σκοπὸς τις, τὸν ὅποσον δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσουν νὰ ἐκδιώξω.

— Ποῖος; ἠρώτησεν ἐκπλαγείς ὁ κύριος Γλαβὼν.

— Ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ μὲ ἀποκαταστήσῃ ν' ἀνακαλύψω τὸν δολοφόνον τῆς μητρός μου καὶ νὰ τὴν ἐκδικήσω!

— Καὶ τί θὰ κάμῃς πρὸς τοῦτο;

— Θὰ ἰδῆτε.

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραψε:

«Κύριε ἀνακριτά,

«Ἡ ἀνάκρισις ἡ ὅποια ἐξεδόθη σήμερον τὴν πρωίαν καὶ μὲ ἀπαλλάσσει ἀτίμου κατηγορίας εἶνε πράξις δικαιουσῆς.

«Ἀλλὰ μοὶ ὑπολείπεται ἐν καθήκον· ἡ ζωὴ μου ὅλη θὰ ἀφιερωθῇ εἰς αὐτό· νὰ ἀνακαλύψω δηλαδὴ τοὺς φρονεῖς τῆς μητρός μου καὶ νὰ ἀποκαταστῶ ἐκδικούμενος αὐτήν.

«Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὰς υπηρεσίας μου, εἴτε σεῖς, εἴτε ἡ ἀστυνομία.

«Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὅσω ἀνίσχυροι καὶ ἂν ὦσιν αἱ μεμονωμένα προσπάθειά μου, θὰ ἐξακολουθήσω μόνος τὴν ἀποστολήν μου καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω.

«Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ.»

Ἔτεινε τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν πρὸς τὸν κύριον Γλαβὼν, ὅστις τὴν διέτρεξε ταχέως.

— Βλέπετε, εἶπεν, οὐδὲν ἔργον εὐγενέστερον αὐτοῦ. Δὲν τὸ ἐσκέφθημεν.

— Ἡ πρότασίς σου δὲν θὰ γείνη δεκτὴ.

— Πῶς! Δὲν θὰ μοὶ ἐπιτρέψουν νὰ γείνω ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξ οὐκίου σεβασμοῦ!

— Εἶνε ἀπίθανον...

— Τότε θέλετε; ... εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τεθορυβημένος καὶ λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν ἵνα τὴν σχίσῃ.

Ὁ κύριος Γλαβὼν τὸν ἠμποδίσεν.

— Ἀφοῦ ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, εἶπε, στείλῃ την.

— Ναί, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ὑπάγω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ χάρτου ὑπάρχουν τὰ ἀρχικά σας γράμματα, θὰ τὴν ἀντιγράψω!...

— Ὅχι, εἶνε ἀνωφελές. Στείλε τὴν ἐπιστολήν. Τόρα, ἐξηκολούθησεν, ὑπάρχει τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλω ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σου.

— Ποῖον;

— Πρέπει νὰ ζήσης. Δὲν ἔχεις τίποτε καὶ οὐδὲν δύνασαι νὰ προμηθευθῆς διὰ τῆς ἐργασίας σου. Ὅλη ἡ περιουσία σου συνίσταται εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός σου.

— Ὡ! δι' αὐτὸ ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, μὲ κατηγορήσαν ὅτι ἠθέλησα νὰ οἰκειοποιηθῶ τὴν κληρονομίαν αὐτήν, δι' ἐγκλήματος... καὶ οὐδέποτε θὰ τὴν θιξῶ.

— Προτιμᾷς νὰ εἶπουν ὅτι ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως σὲ ἐμποδίζει νὰ τὴν θιξῆς;

— Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ εἴπῃ;

— Κανεὶς καὶ ὅλοι.

— Ὡ! ὅποια ἀθλιότης! ὅποια ἀτιμία!

— Πίστευσόν με, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, καὶ μὴ παραφέρεσαι τόσο. Ἐνῆργει πάντοτε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς.

— Ἔστω! ἀλλὰ μοὶ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀσχοληθῶ εἰς τοιούτου εἶδους ὑποθέσεις. Ἐπιφορτισθῆτε, παρακαλῶ, σεῖς ἀντ' ἐμοῦ.

— Εὐχαριστῶς.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπέγραψε πληρεξούσιον καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ ὑπεσχέθη εἰς τὸν κύριον Γλαβὼν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ τῷ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν καὶ τὴν ὑποστήριξιν, ὧν θὰ ἐλάβανεν ἀνάγκην.

MB'

Ἦτο ἐνάτη ὥρα, οὐδὲν δὲ ἐβίαζε τὸν Λαυρέντιον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐν ἀκαταστασίᾳ εὐρισκομένην οἰκίαν του.

Ἦρξάτο περιπατῶν ἐπὶ τῶν λεωφόρων, ἀναλογιζόμενος τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Γλαβὼν· ἄλλως δὲν δυσηρεστεῖτο διαγκωνίζων, ἄγνωστος, τοὺς διαβάτας ἐκείνους, ὧν τινες ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν κεκοπιακῶς, ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης ἐξῶθεν καφεναείου, κειμένου ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Τέμπλου. Δύο σοβαρὰ πρόσωπα, συνοδευόμενα ὑπὸ μαθητοῦ τινος δωδεκαετοῦς τὴν ἡλικίαν, ἐκάθησαν εἰς ἐτέραν τράπεζαν, πλησίον αὐτοῦ. Ὁ Λαυρέντιος ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ τὴν συνομιλίαν των.

— Σίμων, εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν ἐντίμων αὐτῶν ἀστῶν, θὰ ἐτελείωσεν ἡ δίκη τοῦ Δαλισιέ. Τί φοβερὰ ὑπόθεσις!

— Πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν, εἶπεν ὁ ἄλλος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ὅτι οἱ ἔνορκοι θὰ φανοῦν ἀξιοὶ τῆς ἀποστολῆς των. Ἡ κοινωνία περιμένει ὑψίστην ἐξιλέωσιν.

Τὸ παιδίον εἶχε λάβει ἐφημερίδα τινὰ καὶ ἀνεγίνωσκε τὰ διάφορα.

— Ἄλλ' ὄχι, πατέρα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ ἠθώθη.

— Εἶνε ἀδύνατον!

— Ἀναγνώσατε ὁ ἴδιος.

Ἔτεινε τὴν ἐφημερίδα δεικνύων τὴν τὴν στήλην ἐν ἣ ἀνεγράφετο ἡ ἀθώωσις τοῦ Δαλισιέ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές! εἶπεν ὁ πατήρ, ἀφίνων τοὺς βραχίονας νὰ καταπέσωσιν ἡ ἀθώωσις αὐτὴ εἶνε σχεδὸν σκάνδαλον. Δὲν νομίζεις, κύριε Λαμπέρ, ὅτι οἱ ἔνορκοι πρὸ τινος καιροῦ δεικνύουν ἀξιοθρήνητον ἀδυναμίαν;

— Πράγματι, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν οἱ ἔνορκοι εἶνε ἴσως ἀξιοὶ συγχωρήσεως, μὴ πιστεύσαντες εἰς τὴν ὑπαρξίν προμοίου κκουργήματος, καθὼς ὁ ἀρχαῖος νομοθέτης, ὅστις οὐδεμίαν ποινὴν προείδε κατὰ τῆς μητροκτονίας, νομίσας ἀδύνατον τὸ ἐγκλημα αὐτό. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς ὀφείλει τὴν σωτηρίαν του εἰς τὸ μέγεθος τοῦ κκουργήματός του.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε τὸν διάλογον αὐτὸν μὲ ὕφος ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον.

Μετὰ δέκα λεπτά, δύο νέοι, διερχόμενοι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἔστησαν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ παρετήρησαν περιέργως ἐντὸς τοῦ καφεναείου.

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, τὴν νέαν ἐκείνην εἰς τὸ γραφεῖον;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτή. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαυρεντίου εἶνε μελαγχροινὴ, τὴν παρετήρησα χθὲς εἰς τὸ δικαστήριον. Ἄλλως τε θὰ ὑπῆρχε περισσότερος κόσμος. Ἔλα, θὰ τὴν εὐρωμεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν. Ἔσπευσε νὰ πληρώσῃ τὸ ποτόν του καὶ ἠκολούθησε τοὺς δύο νέους. Μετὰ τινα βήματα, ἐκείνοι ἔσπευσαν τὸ βῆμα παρατηρήσαν-

τες ὄμιλον ἀνθρώπων συνωθουμένων πρό τινος καφενείου.

Ἦν ἡ Πουλχερία.

Ἦτο ὠραία, ἐστολισμένη, ἔχουσα φυσικὸν τὸ ὕφος καὶ ἀπαθές, ὡς εἰ δὲν παρετήρει τὴν περιέργειαν ἦν προσκάλει. Μόλις αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν ὀλίγον ἐρυθροίτεροι τοῦ συνήθους.

Ὁ Λαυρέντιος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἠσθάνθη λυσσώδη ἐπιθυμίαν νὰ ἀνατρέψῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς περιέργους, νὰ ραπίσῃ τὸ πλάσμα αὐτὸ καὶ νὰ τὸ σύρῃ ἐκ τῆς κόμης. Ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐκάθησεν.

Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τοὺς λόγους, οἵτινες ἀντηλάσσοντο περὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε ν' ἀκούῃ.

Εἷς ἐκ τῶν γειτόνων του, Ἄγγλος, ὑψηλὸς καὶ ἐρυθρὸς, τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Κύριε, εἶπε, δεικνύων τὴν νεάνιδα, αὐτὴ εἶνε ἡ γυνὴ τοῦ μητροκτόνου Δαλισιέ;

— Ναί, κύριε.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον.

— Ἄ! Λαμπρά!

Μετὰ μίαν στιγμὴν δέ:

— Καλαμβάνετε, κύριε, εἶπεν, ἔχω ἤδη τὸν πῖλον τοῦ Δυμολάρ.

— Καταλαμβάνω, κάμνετε συλλογὴν θέλετε τὴν γυναῖκα τοῦ μητροκτόνου.

— Καὶ πληρώνω.

— Ἐννοεῖται, οὐδὲν εὐκολώτερον. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ἰδίαν.

— Ἄ! πολὺ καλὰ, πηγαίνω ἀμέσως.

Ὁ συλλέκτης αὐτὸς ἐκινήθη διὰ νὰ ἀνοιξῇ διόδον διὰ μέσου τῶν τραπέζων. Ἐκ τούτου προήλθε ταραχὴ τις προσελεύσασα τὴν προσοχὴν τῶν ὑπηρετῶν, εἶτα δὲ καὶ τῆς Πουλχερίας.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε παύσει νὰ τὴν παρατηρῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Αἰφνης τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν. Ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἀπαθής, ἀλλ' ἡ Πουλχερία ἀνεσκίρτησε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἀσθενῆ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Προσεπάθησε πρὸς στιγμὴν νὰ συνέλθῃ καὶ περιφρονῆσῃ ἐκ νέου τὸ παροργισμένον καὶ ἀγριὸν ἐκεῖνο βλέμμα, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν, ὡχρίασε ψυχρὸς ἰδρῶς ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐσπευσαν πρὸς αὐτήν, ἐνῶ δὲ τὴν ἐξήταζον καὶ ἐζήτουν νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἀδιαθεσίας, ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρωργισμένος καὶ μακρινῶς διὰ τὴν ἀναίδῃ ἐκείνην ἐπίδειξιν.

Ἦν ἔμπλεως ὀργῆς.

— Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἂν παρουσιαζόμην ἐγὼ! Καὶ ὁ κύριος Γλαβῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔχω στάδιον... ἰδοὺ ἔν ἐτοιμον... Ὁ βλάξ ἐκεῖνος Ἄγγλος, θὰ ἐπλήρωνεν ἀκριβὰ ἔν τεμάχιον τοῦ δέρματός μου... εἶνε ἀληθές ὅτι ἠθώθη καὶ τοῦτο θὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν!

Ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον κατάκοπος· ἀλλὰ ποῦ νὰ ζητήσῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ δωματίου του;

Ἐξῆλθε πάλιν, αὐτομάτως δὲ καὶ μηχανικῶς ἐπανέλαβε τὴν γραμμὴν τῶν λεωφόρων· οὕτως εὐρέθη καὶ πάλιν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐξῶθεν τοῦ καφενείου ἐκείνου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Πουλχερία ἐκαρπούτο τὴν λυπηρὰν αὐτῆς φήμην. Ὁ Λαυρέντιος παρετήρησε μεγάλην σκιάν περιπατοῦσαν μελαγχολικῶς πρὸ τοῦ καφενείου· ἦτο ὁ Ἄγγλος, ὅστις ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἐπλησίασε λέγων:

— Ἄ εἶσθε σεῖς. Περιμένω τὴν κυρίαν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐξέλθῃ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὤμους μετ' ὀργῆς καὶ οἴκτου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη. Μόλις ἔκαμε βήματά τινα καὶ ἤκουσεν ὀπισθὲν τοῦ φωνάζει· ἦν τὸ τέλος συνομιλίας μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

— Δεσποινίς, ἔχετε ἀδικον, σὰς βεβαιῶ.

— Ἀκούσατέ με, ἔλεγεν ἡ γυνὴ.

Ὁ Δελισιέ ἐστράφη μετὰ ζωηρότητος.

Εἶδε γυναῖκα τινὰ ἐξερχομένην δρομαίως ἐκ τοῦ καφενείου, τὸ ὅποιον πρὸ μικροῦ εἶχον κλείσει, καὶ διευθυνομένην πρὸς τὸ ὄχημα, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέβη παρὰ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ Ἄγγλου, ὅστις τὴν ἠκολούθει. Ὁ Ἄγγλος προσεκάλεσεν ἄλλο ὄχημα, ἐτοποθετήθη ἐν αὐτῷ καὶ αἱ δύο ἀμαξὶ ἀνεχώρησαν, ἡ μὲν μετὰ τὴν δέ. Ὁ Λαυρέντιος ἔφθασεν ἐγκαίρως ὅπως ἀναρριχηθῇ ὀπισθεν τῆς ἀμαξῆς τοῦ Ἄγγλου.

Αἱ δύο ἀμαξὶ κατῆλθον τὴν λεωφόρον καὶ μετὰ πολλὰς περιστροφὰς ἀρίκοντο εἰς Βατινιόλ, εἰς τὴν ὁδὸν Δυλόγκ. Ὁ Λαυρέντιος ἔφθασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς πρώτης ἀμαξῆς καὶ τὴν ἠνοιξεν. Ἦ Πουλχερία τὸν παρετήρησε καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἄγγλος καταβάς ἐπίσης ἔτρεχε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος τῷ ἐκώλυσε τὴν διάβασιν.

— Μυλόρδε, τῷ εἶπε, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιστρέψῃτε ὁποῦθεν ἔρχεσθε...

— Πῶς!... εἶσθε σεῖς;

— Φύγετε!

— Ἄ! ὄχι!

Καὶ ἔτεινε τὰς πυγμὰς του. Ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ τὰς προφυλάξεις του, λάκτισμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους τὸν ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Ἐλθέ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος πρὸς τὴν Πουλχερίαν λαμβάνων αὐτὴν συγχρόνως ἐκ τοῦ βραχίονος, ποῦ κατοικεῖς;

— Ἐδῶ, εἶπε δεικνύουσα θύραν τινά.

Ὁ Λαυρέντιος ἔσυρε τὴν Πουλχερίαν, ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀμφότεροι εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας.

ΜΓ'

Τὸ ἐξημμένον τοῦ Λαυρεντίου ὕφος ἔκαμε κατὰ πρῶτον τὴν Πουλχερίαν νὰ διστάσῃ· εἶτα ἐσκέφθη ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ ἀμέσως.

Εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν διαδρόμον καὶ τὴν κλίμακx.

Ἀνῆλθον εἰς τὴν τετάρτην ὀροφήν, καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς μικροῦ καὶ πεινχροῦ δωματίου.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν των καὶ στραφείς μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ὠχρὰ τὰ χεῖλη,

— Πόθεν ἔρχεσαι; εἶπεν.

Ἄλλ' ἐκείνη, περιφρονήσασα τὸ βλέμμα του, σταθερὰ καὶ σχεδὸν ἐπίσης βιαία ὡς αὐτός:

— Τί σὲ μέλλει; ἀπεκρίθη.

— Πῶς! μὲ μέλλει... διότι ἐπίδεικνύεις πρὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν ἀτιμίαν σου διὰ χρήματα!

Τὴν εἶχε λάβει ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἔσειε μανιωδῶς.

Ἀπαθῆς πρὸ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἡ Πουλχερία δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν παρατηρῇ μετὰ φοβεροῦ μειδιάματος.

— Ναί, εἶπε, φόνευσόν με; τὸ περιμένω, καὶ μοὶ εἶνε ἀδιάφορον! Δολοφόνησον με, καθὼς ἐδολοφόνησες τὴν μητέρα σου!

— Ἐγὼ! τολμᾶς νὰ λέγῃς!...

— Ναί! τολμῶ! καὶ ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ; Νομίζεις ὅτι ἔγεινα παίγιον τῆς ἀγυρτίας σου, καθὼς οἱ βλάκες ἔνορκοι; Μήπως δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω; ἐγὼ εἰς τὴν ὁποίαν ἐψεύσθης, καὶ τὴν ὁποίαν ἀνάνδρως ἠπάτησες... Ἄ! σὲ γνωρίζω τώρα... Τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψες εἰς τὴν ἐρωμένην σου, τὴν ἔλαβα εἰς χεῖράς μου τὴν ἀνέγνωσα! Ἄ! πόσον τὴν ἀγαπᾶς, αὐτήν!...

— Δυστυχῆ, σὶῶπα!

— Ὅχι, δὲν θὰ σιωπήσω! Δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἀφορμὴν... σὲ μισῶ!... Καὶ ὅμως σοὶ ἐσυγχώρησα τὸ κακούργημα σου!... ἀλλὰ τὴν προδοσίαν σου ποτὲ δὲν θὰ τὴν συγχωρήσω... Θὰ ἐδικηθῶ, θὰ φωναζῶ ἀδιακόπως: Ναί, εἶσαι δολοφόνος... δολοφόνος! ἀκούεις; Καὶ ὅταν τις ἐφόνευσε τὴν μητέρα του δύναται νὰ φονεύσῃ καὶ τὴν πρώτην ἐρωμένην του, τὴν ὁποίαν δὲν θέλει πλέον καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐνοχλεῖ... Ἐμπρός, κτύπα!...

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ὁ Λαυρέντιος τὴν ἀπώθησε διὰ κινήματος τόσον ἀποτόμου καὶ βιαίου, ὥστε ἐκείνη ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν καὶ κατέπεσεν. Ἦ κεφαλὴ τῆς προσέκρουσε εἰς τὴν γωνίαν σκευοθήκης τινὸς καὶ τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν. Ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε ψυχρῶς:

— Μὲ κάμνεις νὰ ὑποφέρω, εἶπε. Σπεῦσε, σὲ παρακαλῶ, καὶ ὅμως γνωρίζεις καλὰ πῶς φονεύει τις μίαν γυναῖκα.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέπεμψε μυκηθμὸν ὀργῆς καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῆς· εἶτα ἔστη αἰφνης πνευστιῶν καὶ συνεσφιγμένως ἔχων τὰς πυγμὰς.

— Ἄ! μὴ μὲ ἐξερεθίζῃς, εἶπε. Δὲν γνωρίζεις τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω.

Ἦ Πουλχερία ἐξηκολούθησε νὰ μειδιᾷ.

— Ἀλλὰ ναί, εἶπε, γνωρίζω κάλλιστα τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξῃς! τὸ ἀπέδειξες εἰς τὴν μητέρα σου.

— Σιώπα! σέ παρακαλώ, σιώπα! ανέκραξε κρατών την κεφαλήν του διὰ τῶν χειρῶν καὶ τρέχων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ἐκείνη τὸν παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀδυσώπητον, ἂν καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Δὲν θὰ φωνάξω, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἐξηκολούθησε, θὰ κατορθώσης νὰ ἐξαφανίσῃς καὶ τὸ αἷμα καὶ τὸ πτώμά μου· εἶσαι τόσο ἐπιτήδειος! καὶ ἂν μὲ ὄλας τὰς προφυλάξεις σὲ ὑποπτευθοῦν, γνωρίζεις πῶς παίζουν τὴν κωμωδίαν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων! Καὶ θὰ ἐπιτύχῃς καὶ τὴν φορὰν αὐτήν! Λοιπὸν τί περιμένεις; Ἄ! ἐννοῶ, δὲν ἔχεις ὄπλον. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω ἐδῶ τὸ ἐγχειρίδιόν σου, ἀλλὰ, γνωρίζεις, ἠναγκάσθην νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Δὲν βλάπτει ὅμως, ὑπάρχει ἐκεῖ, εἰς τὴν θεμαστραν, παλαιὰ μάχαιρα, θὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα...

Εἰς μάτην ἔκλειε τὰ ὄτα του ὁ Λαυρέντιος ἔπρεπε νὰ ἀκούσῃ τὰς ὕβρεις ἐκείνας, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς ἀνυπομότως τὸ δάπεδον.

Αἴφνης ἠγέρθη.

— Ἄκουσον, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἣν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ ἤρεμον, ἀρκεῖ. Δὲν θὰ σοὶ εἶπω παρὰ ὀλίγας μόνον λέξεις· δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς τὸ ἄτιμον ἐκεῖνο καφενεῖον.

— Διατί;

— Διότι δὲν μοὶ ἀρέσκει, διότι σοὶ τὸ ἀπαγορεύω. Μὲ ἀκούεις;

— Δὲν ἔχεις νὰ μοὶ ἀπαγορεύῃς τίποτε, ἀνέκραξε. Δὲν εἶμαι πλέον ἐρωμένη σου. Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς Αἰμιλίας Σουσα...

— Τότε!... εἶπεν ἐξηγρωμένος.

— Ὅα μὲ φρονεύσης;

— Ναί, τὸ ὀρκίζομαι. Ἐντὸς τοῦ καφενεῖου, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ ἐμπόρου καὶ τῶν βλακῶν θεατῶν.

— Λοιπὸν ἔστω! εἶπεν, αὖριον! ἀφοῦ δὲν θέλεις τόρα ἀμέσως... Ἐνθυμεῖσαι τὸ κατὰστημα. Ὅα σὲ περιμένω...

Ἡ ψυχραιμία αὕτη, ἡ ἀγρία αὕτη εἰρωνεία τὸν κατέστησαν ἔξω φρενῶν. Ἐκαμιν ἄτακτά τινα βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ ἐπανῆλθεν ἀποτόμως καὶ ἐκάθισεν. Ἐκρυψε τὴν κεφαλήν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

[Ἐπεταί συνέχεια]

*P.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Εἶχον ἴσως κληρονομήσει καὶ μέρος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πατρὸς μου. . . . χωρὶς ὅμως, τὸ ἐλπίζω, νὰ μοὶ μεταδοθῇ καὶ ἡ ἀνοικτεῖρμων φύσις του.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἀπεφάσισα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ τῶν συνεπειῶν, νὰ μὴ

ὑπηρετῶ πλέον ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ εἶχε κτυπήσει.

Ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ μας ἐνδιατήματος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καί, δεκαετίς, μὲ τὸ μικρὸν δέμα μου ἀνὰ χεῖρας, εὐρέθην παντέρημος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ μήτηρ μου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς της μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του ἐν Λονδίῳ.

— Ὅα αἰσθανθῆ ἴσως συμπαθείαν τινα διὰ σέ, μοὶ εἶπεν ἡ τάλαινα, μόνον ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη τοιαύτην δι' ἐμέ. Δοκίμασον!

Εἶχον κερματιά τινα, τὰ τελευταῖα οἰκτρὰ ὑπόλοιπα τῶν πληρωμῶν μου, ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου καὶ δὲν εὐρίσκόμενη μακρὰν τοῦ Λονδίνου.

Ἄλλ' οὐδέποτε μετέβην παρὰ τῷ πατρὶ μου.

Ὅσον παῖς καὶ ἂν ἦμην, ἠννόουν ὅμως ν' ἀνῆξω ὅσον περισσότερο ἠδυνάμην κατὰ τῆς πείνης, ν' ἀποθάνω μυριάκις μᾶλλον ἢ νὰ προσφύγω εἰς αὐτόν.

Διότι ἠγάπων τρυφερῶς τὴν μητέρα μου.

Μήπως ἡ ἐξομολόγησις αὕτη σὰς ταράττει, κύριε Δεχόλτ; Παρατηρεῖτέ με, κύριε. Ἀναμείνατε.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅσα εἶπον μέχρι τοῦδε δὲν μὲ καταδικάζουσι, καθ' ὃ ὑπαρξιν ἄνευ ψυχῆς προστάτιδος, εὐθὺς ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρως μου ἡλικίας.

Τί εἶνε ὁ πατὴρ δι' ἐν παιδίον, ὅταν τὸ παιδίον τοῦτο δὲν ἐθωπεύθη ποτὲ ἐπὶ τῶν πατρικῶν γονάτων καὶ δὲν ἔλαβε ποτὲ οὔτε ἐν πατρικῶν δῶρον, οὔτε ἐν πατρικῶν φίλημα;

Ἐὰν συνηντῶμην μετ' αὐτοῦ ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ δὲν ἠθέλομεν γνωρίζει ἀλλήλους.

Πιθανὸν βραδύτερον, ὅταν ἀπέθνησκον ἐκ τῆς πείνης εἰς τὸ Λονδίον, πιθανὸν τότε νὰ ἐπεκαλέσθην ἐπαιτοῦσα τὸν ἔλεον τοῦ πατρὸς μου. . . . χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω. . . . καὶ ἴσως ἔρριψε κέρμα τι οὗτος εἰς τὴν ἐπαίτιδα θυγατέρα του, ὅπως ἀπλλαγῇ αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς αὕτη νὰ ἔχη γινῶσιν τίς ἦτο ὁ ἐλεήσας.

Ἐνυπάρχει τί λοιπὸν τὸ ἱερὸν εἰς τὰς σχέσεις πατρὸς καὶ τέκνου, ὅταν αἱ σχέσεις αὗται εἶνε ὅποιαί σὰς περιέγραψα αὐτάς;

Οὔτε αὐτὰ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ δύναται ν' ἀναπτυχθῶσιν ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος, δι' ὧν νὰ ζωογονηθοῦν.

Καὶ πῶς νὰ κατορθωθῇ νὰ βλαστήσῃ υἱικὴ στοργὴ εἰς σπλάγγχνα τέκνου, ὅταν οὐδεὶς ἐνέσπειρε τοιαῦτα εἰς αὐτά;

Αἱ μικραὶ μου οἰκονομίαι θὰ ἐξηντλοῦντο μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐὰν τὴν ἡλικίαν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ τὰς διαχειρισθῶ φειδωλότερον εἶχον. Τί δύναται τις νὰ οἰκονομήσῃ ἐκ τοῦ μηδαμινοῦ;

Ἦμην εὐπιστος καὶ ἀνυπεράσπιστος καὶ ἔδωσα τὰ πάντα εἰς τοὺς Βοεμούς.

Δὲν εἶχόν τι νὰ παραπονῶμαι. Μοὶ ἔδιδον τὸν ἄρτον μου καὶ στέγην ὑψου

ὑπὸ τὰς σκηνάς των καὶ εἰς ἀντάλλαγμα μὲ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς κάλλιον ἠδύναντο.

Ἄλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἐπῆλθον καὶ εἰς αὐτοὺς ἡμέραι δυστυχίας.

Τινὲς τούτων ἐφυλακίσθησαν, οἱ λοιποὶ διεσκορπίσθησαν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τῆς βρωωνίας.

Εὐρίσκον ἐργασίαν μεταξὺ τῶν θεριστῶν αὐτῆς.

Τῆς συγκομιδῆς περαιωθείσης, ἦλθον εἰς Λονδίον μετὰ τῶν νέων φίλων μου.

Δὲν ἐπιθυμῶ μήτε νὰ σὰς κάμω νὰ πληξῆτε μήτε νὰ σὰς λυπήσω, ἐκτεινομένη περισσότερο ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης περιόδου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ἄρκει νὰ σὰς εἶπω μόνον ὅτι βαθμηδὸν κατέπιπτον χαμηλότερα, ἕως ὅτου κατήνησα νὰ πωλῶ πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἡ κληρονομία τῆς μητρός μου, ἡ ἀπαισία δι' ἐμέ κάλλονή μου, μοὶ ἀπέφερον ἰκανὰ κέρματα, ἅτινα ποτὲ χάριν τῶν πυρεῖων μου δὲν θὰ μοὶ ἔδιδον δαψιλῶς οἱ διαβάται ἐὰν ἦμην δύσμορφος παιδίσκη.

Ἡ μορφή μου, ἥτις εἴμαρτο βραδύτερον νὰ προξενήσῃ τὴν δεινοτάτην τῶν συμφορῶν μου, ἦτο δι' ἐμέ τότε ὁ ἀριστος τῶν φίλων καὶ προστατῶν μου.

Δὲν εὐρίσκεται τι ἐνταῦθα, κύριε Δεχόλτ, ἐν τῷ βίῳ ὃν ἤδη πειρῶμαι νὰ ἀναπαραστήσω ὑμῖν, ὅπερ νὰ σὰς ἐνθυμίση ἡμέραν τινα καθ' ἣν πρό τινος χρόνου περιδιαβάζομεν ἀμφοτέρω;

Σὰς ἐξέπληξα καὶ σὰς δυσηρέστησα τότε κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην δὲν μοὶ ἦτο εἰσέτι δυνατὸν νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν συμπεριφορὰν μου.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα, ἥτις ἐκράτει μικρὰν μεμαραμμένην ἀνθοδέσμην ἀνὰ χεῖρας καὶ ἥτις ἔτρεξε πλησίον μας, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐλεημοσύνην μας;

Σὰς ἐσκανδαλίσα, διότι μοὶ ἐπῆλθον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν τὸ παιδίον μὰς παρεκάλεσε νὰ τῷ ἀγοράσωμεν τεμάχιον ἄρτου.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἐπόνεσα τόσον τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἠψήφισα τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ σὰς παρακούσω καὶ νὰ σὰς δυσαρεστήσω, τὴν ἐπιούσαν, ἀπουσίασασα ἐκ τῆς προσκλησεως ἣν μοὶ εἶχον ἀποτείνει ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ σας, μόνον καὶ μόνον ὅπως μεταβῶ καὶ ἐπισκεφθῶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἰς τὴν ἀθλίαν του κατοικίαν.

Μεθ' ὅσα λοιπὸν σὰς ἀπεκάλυψα μέχρι τοῦδε, ἀρεῖσθε ἤδη ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη καὶ δυστυχὴς ἀδελφή μου ἐν κακοδαιμονίᾳ εἶχε μεγαλείτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς προτιμήσεώς μου;

Ἐξάκολουθῶ.

Ὅα δυσαρεστηθῶ πολὺ ἐὰν σὰς ἐλύπησα.

Οἱ ἀλήται τῶν ὁδῶν ἔχουν ἐν μέσον, πάντοτε πρόχειρον εἰς τὴν διάθεσιν των ὅπως καθιστῶσι γνωστὰς τὰς δυστυχίας των εἰς τοὺς πλουσίους καὶ φιλανθρώπους ὁμοίους των.

Δὲν ἔχουν νὰ πράξουν ἄλλο τι ἢ νὰ παραβῶσι νόμον τινα καὶ νὰ ἀχθῶσιν

εἶτα ἐπὶ δικαστηρίου ἐνώπιον τοῦ πλήθους.

Ἐὰν αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἐτελέσθη ἡ πράξις των ἐνέχουσι τι τὸ ἐνδιαφέρον, κερδαίνουσι πρόσθετον ὠφέλειαν. Ἐν ἄρθρον εἰς τὰς ἐφημερίδας θὰ τοὺς καταστήσει γνωστοὺς εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἀγγλίαν.

Μάλιστα, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Γνωρίζω τὸν νόμον.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσεβόμην αὐτόν, σχεδὸν δὲν μ' ἐπροστάτευεν. Ἄλλ' εἰς δύο διαφορετικὰς περιστάσεις ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερός μου φίλος, διότι τὸν προεκάλεσα.

Τὸ πρῶτόν μου ἔγκλημα διέπραξα δωδεκαετίας.

Ἦτο ἐσπέρα.

Ἦμην ἡμιθανὴς ἐκ πείνης· ἔβρεχε κατὰ χεῖμάρρους, ἐπῆρχετο δὲ καὶ ἡ νύξ.

Ἐζήτουν ἐλεημοσύνην... ἀπροκαλύπτως, ὑψηλοφώνως, ὅπως μόνον λιμοκτονοῦν παιδίον δύναται ζωηρῶς νὰ τὸ πράξη.

Γηραιὰ τις κυρία ἐφ' ἀμάξης παρεπονήθη κατὰ τῆς πράξεώς μου ταύτης τῆς ἐνοχλησάσης αὐτήν, παρὰ τὴν θύραν καταστήματός τινος.

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νόμος μοὶ παρέσχε δεῖπνον καὶ στέγην ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

Προσῆχθη τὴν ἐπιούσαν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομοῦ, καὶ ἐρωτηθεῖσα παρ' αὐτοῦ, τῷ διηγήθη ἐν εἰλικρινείᾳ τὴν ἱστορίαν μου.

Ἦτο ἡ συνήθης ἱστορία μυριάδων παιδῶν ὡς ἐμέ· ἄλλ' ἐν ταύτῃ ὑπῆρχεν ἰδιαιτερόν τι στοιχεῖον πλείστου ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέροντος.

Εἶπον ὅτι εἶχον πατέρα, ὅστις ἦτο ἤδη τότε νεκρός, ὅστις ἀνήκεν εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ ἐξωμολογήθη ἐπίσης ἀπροκαλύπτως, ὅπως καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ, ὅτι οὐδέποτε εἶχον ἀποταθῆ πρὸς αὐτόν ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν του, ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς μου ἐπὶ τῇ σκληρᾷ πρὸς τὴν μητέρα μου συμπεριφορᾷ του.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο καινοφανές, ὡς φαίνεται.

Ἐδημοσίευσεν τὰ κατ' ἐμὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Οἱ δημοσιογράφοι ἐξυπηρέτησαν ἐπίσης τὸ συμφέρον μου, παραστήσαντές με ὡς *orator* καὶ *elocutionist*.

Ἀπεστάλησαν συνεισφοραὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἐν ἀξιώτιμον ζεῦγος συζύγων ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐργασίας.

Παρήγαγον ἐπὶ τε τοῦ συζύγου καὶ τῆς γυναικὸς του εὐνοϊκὴν ἐντύπωσιν... ἰδιαιζόντως δ' ἐπὶ τῆς δευτέρας.

Ἦμην ἄνευ φίλων... γονεῖς δὲν εἶχον, τὰ ἐνοχλητικὰ καὶ δυσάρεστα ταῦτα ὄντα, ἄτινα ἀκολουθοῦσι μακρόθεν τὴν τύχην τῶν τέκνων των καὶ τ' ἀπαιτοῦσι βραδύτερον.

Ἦ κυρία δὲν εἶχε τέκνα. Ὁ σύζυγος ἦτο σοβαρὸς καὶ ἀξίος ἀνὴρ.

Ἐζήτησαν νὰ με παραλάβουν, ἀναλαμ-

βάνοντες τὴν ὑποχρέωσιν νὰ με διδάξωσι τὰ τοῦ οἴκου.

Πάντοτε εἶχον πόθους... ἄλλ' ἡ τύχη μὲ προέδιδεν, ὑψώσασα ἀνωτέρω τῆς θέσεώς μου ἐν τῷ βίῳ.

Ἰσως μέρος τῆς ὑπερηφανεῖας τοῦ πατρός μου ἔγκειται εἰς τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὅπερ ἐσφρίγα ἐνδομύχως μου ἀκαταπαύστως καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ οἶονεὶ μέρος τοῦ χαρακτῆρός μου.

Ἐκεῖνος μ' ἔφερον ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ.

Εἶνε τοῦτο εὐλογία ἢ κατὰρα ἐπὶ τῆς δυστυχούς, ἣν βλέπετε ἐνώπιόν σας;

Δὲν εἶμαι ἰκανὴ νὰ τὸ εἶπω.

Τὴν πρώτην νύκτα ἦν διήλθον εἰς τὴν νέαν μου κατοικίαν, ἐσκεπτόμην:

—Μὲ προσέλαβον ὡς ὑπερέτριαν. Θὰ καταλήξωσιν εἰς τὸ νὰ με υἱοθετήσασιν.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ ἑβδομάς ἤμην ἡ εὐνοουμένη σύντροφος τῆς κυρίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὸ ἐμπορικόν του κατάστημα.

Ἦτο ἐντελεστάτη γυνή, μεγάλως ὑπερέχουσα κατὰ παιδείαν τοῦ συζύγου τῆς καὶ, δυστυχῶς δι' αὐτήν, ἀνωτέρα αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

Ὁλος ὁ ἔρωσ παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε μόνον.

Ἄλλως τε, ἐξαιρέσει περιστάσεων τινων καθ' ἃς ἐξηρέθιζε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, διήγον, ἀρκετὰ ἀρμονικὸν καὶ ἡσυχον βίον.

Ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐγκατεροῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν του ν' ἀπατῶνται παρὰ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ ἦτο καὶ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι ποτὲ τί πραγματικῶς σκέπτονται αἱ σύζυγοί των περὶ τῆς πρὸς τὸ καθήκον πίστεώς των.

Ἦ μεγαλειτέρα δι' αὐτὴν εὐτυχία ἦτο νὰ με σπουδάσῃ καὶ με ἀναπτύξῃ ἐπιμελῶς.

Διεκαίωμην ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς μαθήσεως καὶ ἔκαμα ταχείας προόδους.

Χάρις εἰς τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν μου, πρόσφορον ἔτι, ἀπέκτησα μετ' ὀλίγον τὴν λεπτότητα ἐν τῇ οὐμίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, ἣτις διέκρινε τὴν κυρίαν μου.

Ἦ παιδεῖα καὶ ἡ ἀνατροπὴ ἐπέτρεπον νὰ φαίνομαι ὡς ἀληθῆς κυρία, καὶ ἦτο τοῦτο ἔργον τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη ἔζησα ὑπὸ τὴν φιλικὴν ἐκείνην στέγην.

Ἦγον ἡλικίαν μεταξὺ τῶν δέκα πέντε καὶ τῶν δέκα ἐξ ἑτῶν, ὅταν ἡ ἀπαισία κληρονομία τῆς μητρός μου προύξενεσε τὸ πρῶτον στίγμα τοῦ βίου μου.

Ἐπῆλθεν ἀποφράς ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ μητρικὸν φίλτρον τῆς κυρίας ταύτης μετεβλήθη ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως πρὸς ἐμὲ εἰς τὴν ζηλοτυπίαν ἐκείνην καὶ τὸ μῖσος, ἄτινα ἀγνοῦσιν ἐντελῶς τί ἐστὶ συγγνώμη.

Μαντεύετε τὸ διατί.

Ὁ σύζυγος εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἔρωτος πρὸς ἐμὲ.

Ἦμην ἀθῶα, ἡμην ἄσπιλος.

Τὸ ὁμολόγησε καὶ ἐκεῖνος κατόπιν εἰς τὸν ἐξωμολογήσαντα αὐτόν ἱερέα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

Ἄλλὰ τότε πλέον... εἶχον παρέλθει ἰ-

κανὰ ἔτη... καὶ ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον ὅπως μοὶ ἀποδοθῆ δικαιοσύνη.

Ὅταν διέμενα ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἶχε τὴν ἡλικίαν ἐκείνην καθ' ἣν ὑποθέτει τις ὅτι οἱ ἄνδρες παρατηροῦσι πλέον τὰς γυναῖκας μετὰ γαλήνης ἐὰν μὴ μετ' ἀδιαφορίας.

Εἶχον τὴν συνήθειαν ἐπὶ τόσον μακρὸν ἤδη διάστημα νὰ τὸν θεωρῶ ὡς δεῦτερον πατέρα μου.

Ἄγνοῦσα τὰ αἰσθήματα, ἄτινα πραγματικῶς τῷ ἐνέπνεα, τῷ ἐπέτρεπον τινὰς οἰκειότητας, ἀρμοζούσας εἰς πατέρα, αἵτινες ὁμῶς ἐφλόγιζον τὸ ἔνοχον πάθος του.

Ἦ σύζυγός του ἀνεκάλυψε τοῦτο... οὐχὶ ἐγώ.

Οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ ζωγραφῆσῃ τὴν τρομερὰν μου κατάπληξιν καὶ φρίκην, ὅταν ἡ πρώτη ἐκρηξις τῆς ἀγανακτήσεώς της ἐξέσπασεν ἐπ' ἐμοῦ, γνωρίζασά μοι τὴν φρικώδη ἀλήθειαν.

Γονυκλιῶς πρὸ αὐτῆς διεμαρτυροῦμαι περὶ τῆς ἀθωότητός μου.

Τὴν καθικέτευον ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀγνότητά μου καὶ τὴν νεότητά μου.

Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία εἶχε μεταμορφώσῃ εἰς ἐρινύον τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣτις εἰς ἄλλας στιγμὰς ἦτο ἀγαθοτάτη καὶ μακροθυμοτάτη!

Μὲ κατηγόρησεν ὅτι ἐξ ἀποφάσεως ἐνεθάρρυνα τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἔνοχον αἰσθημά του καὶ διεκήρυξεν ὅτι θὰ με ἀπέβλασεν ἔξω τῆς οἰκίας ἢ ἰδία.

Ὡς πλείστοι ἄνδρες παρομοίου εὐεξάπτου χαρακτῆρος, ὁ σύζυγός της ὑπέκρινε ἐνίοτε εἰς ὁρμὰς ὀργῆς, τὴν ὁποίαν ἦτο κινδυνώδης νὰ ἐρεθίζῃ τις.

Ὅταν ἡ σύζυγός του ὑψώσε κατ' ἐμοῦ τὴν χεῖρα, ἀπώλεσε καὶ αὐτός πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κόρατος.

Τῇ εἶπε ρητῶς ὅτι ἡ ζωὴ ἄνευ ἐμοῦ οὐδεμίαν εἶχε δι' αὐτόν ἀξίαν καὶ τῇ διέτύπωσε τὴν ἀπόφασίν του τοῦ νὰ διώξῃ καὶ ἐκείνην ἐκ τοῦ οἴκου, ἂν ἐγὼ ἐδιωκόμην ὑπ' αὐτῆς ἐξ αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἐκρηξί τῆς μανίας του τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος... Οὐδὲν πλέον τούτου εἶδον.

Ἐντρομος καὶ φρίσσουσα ὄλη ὄρμησα ἔξω τῆς οἰκίας.

Ἐν ὄχημα διήρχετο.

Ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτοῦ πρὶν ἢ ὁ κύριός μου προφθάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ προσέφυγα εἰς τὸ μόνον ἄσυλον ὅπερ ἐγνωρίζον... εἰς μικρόν τι κατάστημα, ὅπερ ἐκράτει μία χήρα, ἀδελφὴ ὑπηρετρίας τινὸς τοῦ οἴκου ἀπὸ τοῦ ὁποίου διέφυγον.

Εὔρον ἐκεῖ ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα.

Τὴν ἐπιούσαν με ἀνεκάλυψε.

Μοὶ ἔκαμεν ἐπαισχύντους προτάσεις· μοὶ προσῆνεγκεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του· μοὶ ἐδήλωσεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι θὰ μετῆρχετο πᾶν μέσον ὅπως με ἀποκτήσῃ, μεθ' ὄλην τὴν ἀντίστασίν μου, καὶ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἐπιούσαν.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρας ἐγώ, τῇ συν-

δρομή της αγαθής εκείνης γυναίκος, ἥτις εἶχε αἰσθανθῆ τινὰ οἶκτον δι' ἐμέ, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτός... ὡς ἐὰν ἤμην ἔνοχος!... ἀπεμακρυνόμενη ἀθωρῶς εἰς τὴν ἄλλην ἐσχατιὰν τοῦ Λονδίνου καὶ ἐτοποθετήθη παρ' ἐντίμῳ τινὶ οἰκοφύλακι, ὅστις ἔζη ἐκεῖ πενιχρῶς, ἐνοικιάζων δωμάτια μετ' ἐπίπλων.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ ἐγκαθιδρυθεῖσα ἐν τῷ φωλεῷ μου ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ἐλευθερὰ εἰσέτι ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου... ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἦτο διπλάσιως ἐπικίνδυνον δι' ἐμέ ν' ἀφεθῶ εἰς μόνας τὰς ἰδίας μου προσόδους ὅπως κερδαίνω τὸν ἄρτον, ὃν ἔτρωγον, καὶ τὴν στέγην, ὑφ' ἣν ἐκοιμώμην.

Δὲν ἀξίω νὰ μ' ἐπαινέση τις ὅτι ἐπραξά οὕτω τότε, μεθ' ὅλην τὴν νεότητά μου καὶ εὐρισκομένη εἰς τὸ ὀξύρροπον μεταίχμιον μεταξὺ τῆς εὐχαρίστου ζωῆς τῆς Κακίας καὶ τῆς σκληρᾶς τοιαύτης τῆς Ἀρετῆς.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἐνέπνεεν ἀπλῶς φρικτὴν φόβον· τὸ ἐνστικτὸν μου, τὰ προαισθητά μου, μοὶ ὑπηγόρευον νὰ προσπαθῶ πῶς νὰ διαφύγω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον.

Μὴ λησμονῆτε, πρὶν φθάσω εἰς τὸ θλιβρωτέρον σημεῖον τῆς θλιβρᾶς ἱστορίας μου... ὅτι ἤμην κόρη ἀγνή...

Συγχωρήσατέ μοι ἐπομένως ὅτι ἐκτείνωμαι ὀλίγον κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν νεαρῶν μου χρόνων.

Φρίσσω καθ' ὅσον πλησιάζω εἰς τὰ ἐπακολουθήσαντα ἔτη.

Ἀπολέσσα τὴν ἐκτίμησιν τῆς πρώτης μου εὐεργέτιδος, ἀπώλεσα πάσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ διαγάγω ἐν τῷ μέλλοντι βίον ἔντιμον.

Μοὶ ἀπέμενεν ἐν τούτοις τὸ ἀσθενὲς μέσον τῆς διὰ τῆς βελόνης ἐργασίας.

Ἡ μόνη σύστασις ἦν ἡδυνάμην νὰ ἐπιτύχω τότε, ἦτο ἡ τοῦ οἰκοδεσπότου μου παρὰ τινὶ ἐμπορικῷ οἴκῳ, ὅστις ἀπησχόλει ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐργατιδῶν.

Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ σὰς εἶπω πόσον ἡ τοιαύτη ἐργασία ἀνταμειβεται ἀθλιῶς... Βεβαίως θ' ἀνεγνώσατε περὶ τούτου εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἐν ὅσῳ ἀπήλαυον ἐντελῶς ὑγείας, εὐρισκον τὸ μέσον νὰ ζῶ καὶ νὰ μὴ βυθίζωμαι εἰς χρέη.

Ὀλίγαί κόραι θὰ ἡδύναντο ν' ἀνθέξωσιν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν εἰς τὰς νοσογόνους ἐπιηρείας τῶν καταμέστων αἰθουσῶν τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ τροφήν καὶ εἰς τὴν παντελῆ ἔλλειψιν ζωτικῶν ἀσκήσεων.

Ἡ παιδική μου ἡλικία εἶχε διαρρέυσει ἐν καθαρῷ ἀέρι... πράγμα, ὅπερ συνέβαλεν εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν φυσικῶς εὐρωστον ὀργανισμόν μου, ἀπηλλαγμένον καὶ πάσης ἀσθενικῆς ἢ μολυντικῆς κληρονομίας.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἤλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ἀπώλεσα τὴν ὑγείαν μου ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ βίου μου ἐκεῖνας.

Προσεβλήθη ὑπὸ διαλειπόντων πυρετῶν, τὴν δὲ βεβαίαν ἐκ τούτου ἀπώλειαν

μου προέλεγον αὐτοὶ οἱ συνοικίητορες καὶ γείτονές μου.

— Ἄχ! τὴν δυστυχῆ κόρην!... Δὲν θὰ βραδύνη ν' ἀπολαύσῃ τὸ τέλος τῶν δεινῶν τῆς!... ἔλεγον.

Ἡ πρόρρησις θὰ ἐπραγματοποιεῖτο... καὶ δὲν θὰ διέπραττον τὰς τόσας μετὰ ταῦτα πλάνας, οὐδὲ θὰ εἶχον ν' ἀνθέξω εἰς τόσας συμφορὰς τῶν ἐπακολουθησάντων ἐτῶν.

Ἄλλὰ... εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, ἀδυνατῶ νὰ εἶπω... εἶχον ἐλκύσει τὴν συμπάθειαν πρὸς τὰς δυστυχίας μου νεαρᾶς ἠθοποιῦ θεάτρου τινὸς τῶν προαστείων, ἥτις κατεῖχε τὸ ὑπὸ τὸ ἐμὸν δωμάτιον.

Ἐκτὸς ὅποταν τὰ χρέη τῆς τὴν ἐκράτουν ἐν τῷ θεάτρῳ ὄρας τινὰς τῆς νυκτός, ἢ εὐγενῆς αὐτῆ ὑπαρξίς, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς κλίνης μου.

Ὅσον πενιχρῶς καὶ ἂν ἡδύνατο νὰ τὸ πράττη, ἐκ τοῦ πτωχοῦ τῆς βαλαντίου ἐπλήρωσε τὰς ἀναποφύκτους δαπάνας ἐν ὅσῳ διέμενον ἄνευ πόρων.

Ἡ ἰδιοκτήτρια, συγκινηθεῖσα ἐκ τοῦ παραδείγματός της, ἐδέχθη νὰ τῆς πληρῶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἐβδομαδιαίου ἐνοικίου τοῦ δωματίου μου.

Ὁ ἰατρός, ἐκ χριστιανικῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἐπαγγέλματός του, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ χρήματα διὰ τὰς ἐπισκέψεις του.

Πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ συμπληρώσῃ ἢ τρυφερωτέρᾳ περίθαλψι, μοὶ παρεσχέθη ἢ νεότης καὶ ἢ ἰσχυρὰ κρᾶσις μου συνεπλήρωσαν τὸ ὑπόλοιπον.

Κατέβαλλον προσπαθείας ὅπως ἐπανεέλθω εἰς τὴν ζωὴν... καὶ κατόπιν ἀνέλαβον πάλιν τὴν βελόνην μου.

Θὰ ἐκπλαγῆτε ἴσως ἐπὶ τῷ ὅτι, ἔχουσα φίλην μίαν ἠθοποιόν, δὲν ἐπειράθην νὰ χρησιμοποιήσω τὰ μέσα, ἅτινα μοὶ παρείχοντο, ὅπως ἐπιδοθῶ αὐτῆς εἰς τὸν θεατρικὸν βίον.

Ἡ παιδική μου ἀνατροφή, μὲ εἶχεν ἀληθῶς μέχρι τινὸς βαθμοῦ προαλείψει εἰς τὴν γνῶσιν τῆς θεατρικῆς τέχνης.

Ἄλλ' εἰς καὶ μόνος λόγος μ' ἔκαμε νὰ φοβῶμαι νὰ φανῶ ἀπὸ σκηνῆς, ἀλλ' ἦτο τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἴσχυσε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ αὐτῆς, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἤλιπζον νὰ εὐρῶ ἄλλον ἀνετώτερον πόρον ζωῆς.

Ἐὰν ἐφαινόμην ἀπὸ σκηνῆς εἰς τὸ κοινόν, ἢ ἀνακαλύψις μου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου εἶχον διαφύγει, θὰ ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου.

Ἐγνωρίζον ὅτι ἡγάπα τὸ θέατρον καὶ ὅτι ἦτο καὶ συνδρομητῆς εἰς θεατρικὴν τινα ἐφημερίδα.

Συχνάκις τὸν εἶχον ἀκούσει ὀμιλοῦντα περὶ θεάτρου, ἀκριβῶς δὲ περὶ τῶν κατ' ἐκεῖνο τὸ θέατρον, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ ἢ φίλη μου, ὅπερ συνέκρινεν εὐμενῶς πρὸς ἄλλας τινὰς διασκεδάσεις, αἵτινες εἶχον ἀνωτέρως ἀξιώσει.

Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἂν προσεκολλώμην εἰς τὸν θίασον ἐκεῖνον θὰ μετέβαιεν ἐκεῖνος εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ καὶ θὰ ἔβλεπε τὴν νεάν ἠθοποιόν.

Ἡ σκέψις αὕτη καὶ μόνη μὲ συνεφιλι-

ωπε πρὸς τὴν ιδέα τοῦ νὰ ἀναλάβω τὴν βελόνην.

Πρὶν ἢ μάλιστα ἀναλάβω ἐντελῶς, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀντίσχω εἰς τὴν νοσηρὰν ἀτμοσφαιρὰν τῶν καταμέστων τῆς ἐργασίας αἰθουσῶν, εἶχον ἐπιτύχει τὴν εὐμενῆ χάριν τοῦ νὰ λαμβάνω καὶ ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀναμφισβητήτως ἡ ἐκλογή μου ἦτο ἐκλογή τιμίας κόρης.

Καὶ ἐν τούτοις, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἀνέλαβον τὴν βελόνην, ὑπῆρξεν ἡ ἀπαισιωτέρα τῆς ζωῆς μου ἡμέρα.

Δὲν εἶχον τότε νὰ ἐπαρκῶ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς συντηρήσεώς μου... εἶχον νὰ πληρῶναι καὶ τὰ χρέη μου.

Ὅπως κατορθώσω τοῦτο, ἔπρεπε νὰ ἐργάζωμαι περισσότερον ἀφ' ἐνός, καὶ νὰ διαιτώμαι πενιχρότερον ἢ ἄλλοτε ἀφ' ἑτέρου.

Δὲν ἐβράδυνα ὅμως ν' ἀποτίσω τὴν τόλμην μου, ἐξαντληθεῖσα καὶ καταβληθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ζωῆς.

Πρωτὰν τινὰ, ἐνῶ εἰργαζόμην, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ τρομερῶν καρδιακῶν παλμῶν.

Κατῶρθωσα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρον καὶ ν' ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὁ καθαρὸς ἀήρ, ὅστις μὲ ὠφέλησεν.

Ἄλλὰ δὲν εἶχον συνέλθει ἐπαρκῶς, ὅπως δυνηθῶ νὰ διαπεράσω τὴν κλωστήν εἰς τὴν βελόνην.

Ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐξηρχόμην ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἢ κινήσις καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ θὰ συνετέλου ὥστε ν' ἀναλάβω ἐντελῶς.

Εἶχον ἐξέλθει πρὸ δέκα μόλις λεπτῶν, ὅτε, ἐνῶ ἐβάδιζον, ὑπέστην τὴν ἐπανάληψιν τῆς προσβολῆς τῆς σκοτοδίνης καὶ τῶν παλμῶν, ἣν εἶχον ὑποστῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ δωμάτιόν μου εὐρισκομένη.

Δὲν εἶδον γύρω μου κἀνὲν κατὰστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ καταφύγω.

Ἐπειρώμην νὰ κρούσω τὸν κώδωνα τῆς πρώτης τυχούσης οἰκίας, ἀλλὰ πρὶν ἢ προλάβω νὰ τὸ πράξω κατέπεσα λιπόθυμος ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐπὶ πόσον ἡ πείνα καὶ ἡ ἀδυναμία μὲ ἀφήκων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου διαβάτου ὅστις διήρχετο πρὸ ἐμοῦ;

Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ εἶπω.

Ὅταν ἤρχισα ν' ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἐνόησα ὅτι εὐρισκόμην πὸ στέγην.

Ἀνὴρ τις μοὶ προσήνεγκε ρωστικὸν τιποτόν.

Τὸ ἐδέχθη καὶ παρήγαγεν ἐπ' ἐμοῦ παράδοξον ἀποτελεσμα.

Μ' ἐζωογόνησε κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν μὲ ἐνάρκωσεν.

Ἀπώλεσα ἐκ δευτέρου τὰς αἰσθήσεις μου.

Ὅταν αὐτῆς συνῆλθον ἡ ἡμέρα ἔκλινεν.

Ἀνεφραστός τρόμος μὲ κατέλαβεν.

Ἐκραζα εἰς βοήθειαν.

Εἰσῆλθον τρεῖς ἢ τέσσαρες γυναῖκες, αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ὁποίων ἀπεκάλυψαν καὶ εἰς τοὺς ἀπειρούς ἔτι ὀφθαλμούς μου τὴν ἀτιμίαν τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἡθέλῃσα νὰ ὀρμήσω κάτω τῆς κλίνης· τὰς παρεκάλουν νὰ μοι εἴπωσι ποῦ εὐρισκόμην καὶ τί μοι εἶχε συμβῆ.

ὦ! λυπηθῆτέ με!... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἴπω περισσότερα...

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἠκούσατε τὴν δεσποινίδα Βράδον ἀποκαλοῦσαν με κόρη τῶν τριῶν.

Γινώσκετε ἤδη πῶς... καὶ διατί... ὁ δὲ Θεός, ὅστις εἶνε ὁ κριτὴς μου, ἀκούει ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν... γνωρίζετε τί ὑπέστην καὶ ἂν ἤμην ἀξία τοῦ αἵσχους μου τούτου.»

Ἐφωτῆ τῆς Μέρσης ἠλλοιώθη ἐνταῦθα, ἡ δὲ ἀποφασιστικότης αὐτῆς ἐκλονίσθη διὰ πρώτην φοράν.

— Δότε μοι στιγμῶν τινων ἀνάπαυσιν, εἶπε μετὰ σιγηλῆς ἰκετευτικῆς φωνῆς. Ἐὰν ἐπειρώμην νὰ ἐξακολουθήσω, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπινοήσῃ ὑπὸ δακρύων.

Ἐλαβε τὸ κάθισμα, ὅπερ ὁ Ἰούλιος εἶχε προωθήσει πρὸς αὐτὴν, καὶ καθεσθίσα ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν της, τοιούτοτρόπως, ὥστε οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἕτερος τῶν ἀνδρῶν νὰ δύνανται νὰ προσβλέπωσιν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον.

Ἡ μία τῶν χειρῶν της ἐθλίβετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐνῶ ἡ ἑτέρα ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη.

Ὁ Ὀράτιος οὐδ' ἐκινήθη τῆς θέσεώς του, οὐδ' ὠμίλησεν.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἰχνη δακρύων ρεόντων ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἐδήλουν προφανῶς ὅτι ἡ Μέρση εἶχεν ἐπιτύχη νὰ νύξη τὴν καρδίαν του.

— Θὰ τὴν συνεχώρει;

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀδρανὴς καὶ σχεδὸν νεκρὰ ἐκ τοῦ τρόμου, ἡ Φαύστα ἐφαίνετο ἀπωλέσασα τὴν συνείδησιν τῆς θέσεώς της καὶ οὐδόλως ἀνθίστατο. Ἀλλ' ὅτε τὴν ὠδήγησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου, ἔνθα ὁ Ἡλιογάβαλος ἀνέμενεν αὐτὴν, ἔστη αἴφνης.

«Τί πράττετε; ἠρώτησεν;»

Καὶ μὴ ἀναμένουσα ἀπάντησιν, ἔρριψε χαμαὶ τὸ στέμμα καὶ ἔσχισεν τὸν πέπλον, ἃ εἶχον φορέσει αὐτὴ αἱ γυναῖκες.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἠγέρθη ἐκπληκτος καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς.

«Πῶς! ἀρνείσαι νὰ γείνης σύζυγός μου;

— Τρέμω ἀναλογιζομένη τοὺς ἐγκληματικούς σκοπούς σου.

— Προτιμᾷς λοιπὸν τὸν θάνατον, ἀπὸ τὰς τέρψεις καὶ τὰς τιμὰς;

— Ἀπόψε ποθεῖς τὴν καλλονὴν μου,

αὔριον ἴσως θὰ ζητήσης τὴν ζωὴν μου· προτιμῶ τὸν θάνατον πρὶν ὑποστῆ τὴν αἰσχύνην!

— Ἄφρων, ἀμφοτέρω θὰ τὰ ὑποστῆς, τὸ ὀμνῶ!

— Σύριε, ὑβρίζεις μίαν πολίτιδα· μὴ λησμόνει ὅτι πλέον τοῦ ἐνὸς τυράνου ἔπασσον εἰς τὸ αἶμα καὶ τὴν ἀτίμωσιν γυναικός!

— Ἄς τὴν συλλαβῶσι καὶ ἄς μοι τὴν παραδώσωσι δεδεμένην· θὰ τὴν ἀμείψω δεόντως.»

Ὁ Εὐμορφος ὤρμησε καὶ ἔστη πρὸ τῆς κυρίας του κρατῶν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε κρύψει ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ. Δοῦλός τις ἐπειράθη νὰ τὸν ἀπωθήσῃ, ἀλλ' ἔπασεν ἄλλος τις, ὅστις εἶχε συλλαβῆ τὴν Φαύσταν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, οἶμοζεν ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ ἔφευγε δεικνύων τὸ τραθὲν αὐτοῦ στήθος.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ κραυγαὶ φρίκης ἀντήχησαν, αἱ γυναῖκες ἔφευγον κραυγάζουσαι ἢ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν ἀγαλλμάτων καὶ ὑπὸ τὰ ἐπιπλα. Πολλοί, ἐπιφελοῦμενοι τοῦ θορόβου, ἔφυγον διὰ τῶν θυρῶν τοῦ παλατίου, καταφεύγοντες εἰς τὴν Ἀγοράν. Οἱ νεώτεροι καὶ εὐρωστότεροι ἴσταντο μεμακρυσμένοι καὶ ἐζήτουν ὄπλα.

«Φύλακές μου! ἄς καλέσωσι τοὺς φύλακας μου! Χίλια δηνάρια εἰς ἐκεῖνον, ὅστις φονεύσει αὐτὸν τὸν μανιώδη!»

Οὕτως ὠμίλει ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅστις κατελθὼν τοῦ θρόνου του, ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν δούλων, παροτρύνων αὐτοὺς νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τὸ εὐμόρφου.

«Συλλαβῆτε τὸν ἀπειθῆ, ἀλλὰ μὴ τὸν φονεύσετε, εἰ δυνατόν· ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ εἶναι ἡδὺς δι' αὐτόν!»

Ὁ Εὐμορφος ἐξηκολούθει φυλάσσει τὴν κυρίαν του· ἡ δὲ διὰ τὴν Φαύσταν ἀφασίωσις ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις του. Ἐστήριζε αὐτὴν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ βραχίονος καὶ πάντοτε ἀπειλητικὸς ἔβαινε βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

Αὐλικὸς τις, τολμηρότερος τῶν ἄλλων ἢ ἐπιδιώκων τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπειράθη νὰ τὸν κρατήσῃ, καὶ τῷ κατήνεγκεν ἐκ τῶν ὀπισθεν κτύπημα διὰ σκίμπτουδος, ὅπερ ἐξάλισε καὶ κατέρριψεν αὐτόν.

Ἡ Φαύστα, ἀπωλέσασα τὸν ὑπερασπιστὴν αὐτῆς, συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ προσεδέθη διὰ δεσμῶν ἐκ πορφύρας.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἡλιογάβαλος περιέσφιγγε τοὺς δεσμούς. Φοβερὰ χαρὰ ἐζωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τὰ δὲ χεῖλη του προέφερον βλασφημίας καὶ ἀπειλάς. Ἡ Ὀκταβία συνελήφθη ἐπίσης καὶ προσεδέθη.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ὑπὸ ὑπηρετῶν, σπασάντων ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦτον. Οἱ πρῶτοι ἐλθόντες διηγούντο εἰς τοὺς τελευταίους τὴν ἐπισυμβᾶσαν σκηνὴν:

«Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀρικίου ἐτόλμησε νὰ ἀντιστῆ τῷ αὐτοκράτορι· ὁ ὠραίος τραγωδιστὴς ἔσυρεν ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ κόλπου του, θὰ ἐκτύπα δὲ καὶ τὸν Καίσαρα, τὸσφ μανιώδης εἶχε καταστῆ!»

Πάντες ὠμίλουν μετὰ περιφρονήσεως περὶ τοῦ θάρρους τοῦ δούλου καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Φαύστας.

«Μωρέ, ἔλεγεν οἰνοχόος τις αἰγύπτιος, κτυπῶν διὰ τοῦ σανδαλίου του τὸν Εὐμορφον εἰς τὸ στήθος, ἄφρων, θὰ ἔπινες εἰς χρυσὰ δοχεῖα, θὰ ἔφερες στεφάνους ἐξ ἀνθέων, θὰ ἀνεπαύεσο ἐπὶ πολυτίμω κλίνῃς· καὶ ἀντὶ τούτων προετίμητες τὰς μαστιγώσεις καὶ τὴν ἀγχόνην.»

Αἱ γυναῖκες, συνελθούσαι ἐκ τοῦ τρόπου, ἤρξαντο καὶ αὐταὶ ὑβρίζουσαι καὶ λοιδοροῦσαι τὴν Φαύσταν. Θόρυβος μέγας ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

«Σιγήσατε, κορώναι, ἀνεκράξεν ὁ Ἡλιογάβαλος.»

Καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀπασχολήσεως. Δὲν ἔπαυε θεωρῶν τὴν Φαύσταν ἰσταμένην ἐνώπιόν του ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπῆ, καίτοι δεδεμένην.

Τὸ πρῶτον τότε, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐτόλμα τις νὰ τῷ ἀντιστῆ· ἀλλ' ἡ Φαύστα ἠττηθεῖσα, δεδεσμευμένη, ἐμπλεως ὀργῆς ἐν τούτοις καὶ πάντοτε ὑπερήφανος, τῷ ἐφαίνετο ἔτι ὠραιότερα καὶ μᾶλλον ποθητῆ. Ἀρκετὸν αἶμα ἔρρευσε τὰ θηριώδη ἔνστικτα εἶχον πληρωθῆ, ἡδὴ ἐπόθει ἡδύτερον θέαμα, θὰ εἶδιδε δὲ τὸ ἡμισυ τῶν θησαυρῶν του, ἵνα ἀκούσῃ λόγους τρυφερότητος ἐξερχομένους τῶν χειλῶν ἐκείνων, ἅτινα πρὸ ὀλίγων ὑβρισαν αὐτόν. Ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἐσίγα, ὁ δὲ πόθος τοῦ ἔρωτος ὑπερίσχυεν. Βεβαίως βραδύτερον θὰ ἐνεθυμειτο τὴν καταφρόνησιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης· ἡδὴ τὴν καλλονὴν μόνον αὐτῆς ἔβλεπεν.

Συνέπεια τῶν σκέψεών του ἦν ὅτι εἶδει νὰ μεταχειρισθῆ πανουργίαν καὶ μετριότητα καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν Φαύσταν διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων. Ἡ τίγρις ἔκρυψε τοὺς ὄνυχας αὐτῆς καὶ ἠτένισε τὴν λείαν της διὰ βλέμματος ὑπόουλος θαυματοῦ.

Προέφερε τὸ ὄνομα τῆς Φαύστας μετὰ συγκινήσεως ὡς νεανίας προφέρων τὸ ὄνομα τῆς λατρευτῆς αὐτοῦ ἐρωμένης.

Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀρικίου, ἥτις ἀνέμενε τὸν θάνατον, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνησιν ἐκπλήξεως.

«Μὴ φοβοῦ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιήματος προσπεποιημένου, μὴ φοβοῦ· οἱ δεσμοὶ οἱ δένοντες τοὺς λατρευτούς σου βραχίονας εἰσὶν εὐθραυστοὶ καὶ δύνανται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ θραυσθῶσιν, ἀλλὰ τίς θὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις, αἵτινες μὲ προσδένουσι πρὸς σέ;

«Ἦδη ἐγὼ τρέμω, διότι οἱ θεοὶ μὲ κατέστησαν δούλον σου. Νεῦσον καὶ θὰ γονυπετήσω ἀσπαζόμενος τοὺς λευκοὺς σου πόδας.»

Ἡ Φαύστα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐξηκολούθησε:

«Μὲ θεωρεῖς κακὸν καὶ ἄστατον· τοῦτο λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οὗτοι δὲν γνωρίζουσι τὰ μυστήρια τῆς καρδίας. Πταίω ἐγὼ ἂν μέχρι σήμερον ἢ εἰμαρμένη δὲν ἔφερον ἐνώπιόν μου εἰμὴ ὄντα ἀνίκανα νὰ προσελκύσωσι τὸν ἔρωτά μου; Ἐνθυμῆ-

θητι τὰς προτέρας συζύγους μου καὶ εἰπέ
 ἄν τις ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο μὲ σὲ νὰ παρα-
 βληθῆ. Ἰδὼν σε, ἀνεγνώρισα ἐκείνην, ἦν
 πρὸ πολλοῦ ἐπόθου, ἐκείνην, ἦν εἰς μά-
 την ἀνεζήτησα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν
 Ἀσίαν, ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς θαλάσσης,
 πανταχοῦ τέλος.

»Ἐσο σύζυγός μου! θὰ γείνω ἐπιφανῆς
 ἵνα ὑπερηφανεύησαι δι' ἐμέ, καὶ ὅμοιος
 πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἥρωας θ' ἀνέλθω εἰς
 τὸ Καπιτώλιον.»

Ταῦτα λέγων ἐκίνει τὰς ἰσχνὰς αὐτοῦ
 χεῖρας ὡς ἐν μάχῃ.

«Ἄλλ' ὄχι! προσέθηκεν, ἡ ζωὴ εἶναι
 βραχεῖα καὶ ὁ πόλεμος μακρὸς· πρέπει ν'
 ἀποχαιρετήσῃ τις ἐκείνους, οὓς ἀγαπᾷ,
 πολλάκις δέ, ἐπανερχόμενος νικητῆς, εὐ-
 ρίσκει τὴν ἐστὶαν πωλημένην καὶ τὴν κεί-
 νη ἔρημον.

»Ἄν προτιμᾷς, θὰ λατρευώμεθα εἰς τὸ
 μεγαλοπρεπὲς τοῦτο παλάτιον, ὑπὸ τὰς
 ἐκ ῥόδων κοιτίδας τῶν κήπων μου, ἐγὼ
 δέ, ὃν ὁ κόσμος βλέπει ὡς τύραννόν του,
 θὰ χρησιμοποισῶ τὴν δόξαν μου εἰς ἱκα-
 νοποίησιν τῶν ἰδιοτροπιῶν σου.»

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐσιώπησεν, ἵνα ἴδῃ τὸ
 ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του. Οὐδὲν ἐδεί-
 κνεν ὅτι ἡ Φαῦστα ἐκάμφθη ἐκ τῶν τρυ-
 φερῶν ἐκείνων λόγων, καίτοι δὲ ἐπίεσεν
 αὐτὴν ν' ἀπαντήσῃ, ἐκείνη ἐξηκολούθει
 κρατοῦσα καταφρονητικὴν σιγὴν.

Σύριός τις εὐνοῦχος τότε ἐπηλίσασε τὸν
 αὐτοκράτορα καὶ τῷ εἶπεν:

«Ὁ Μίθρας δὲν ἐκοιμήθη· διατί δὲν
 τὸν καλεῖς; αὐτὸς γνωρίζει μυστήρια,
 δι' ὧν ὑποτάσσει τὰς θελήσεις. Διάταξον
 αὐτὸν λοιπὸν νὰ ὑποτάξῃ τὴν γυναῖκα
 ταύτην διὰ τῆς ἰσχύος τῆς τέχνης του.»

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἀπεδέξατο μετὰ χα-
 ρᾶς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ εὐνοῦχος ἔσπευσε
 νὰ φέρῃ τὴν διαταγὴν.

Γ

Μετ' οὐ πολὺ ἀόριστος βοῦ ἀνήγγειλε
 τὴν ἔλευσιν τοῦ σοφοῦ ἀνδρός. Νεανῖαι
 τινες ἀγένειοι, περιβεβλημένοι μακρὰς λι-
 νὰς ἐσθῆτας, ἀπῆλθον πρῶτοι καὶ ἐτά-
 χθησαν περὶ τοῦ θρόνου. Ἐπὶ τοῦ στή-
 θους αὐτῶν ἔλαμπεν ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ Ἡ-
 λίου· ἡ κεφαλὴ αὐτῶν ὅλως κεκαρμένη
 ἦν ἀσκεπῆς· εἰς τοὺς πόδας ἔφερον φύλλα
 φοινίκων, εἰς δὲ τὰς χεῖρας ἐκράτουν σεί-
 στρα ἐξ ὀρειχάλκου, ἅτινα κατὰ διαλείμ-
 ματα ἔκρουον.

Ὁ Μίθρας ἐφάνη εἶτα.

Οὗτος ἦν ἀνὴρ πεντήκοντα πέντε ἐτῶν,
 ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς· εἶχε μέλανας
 καὶ ἐξόχως ζωηροὺς ὀφθαλμούς, τὴν δὲ
 ρίνα κεκαρμένην ἢ γενειὰς αὐτοῦ κατήρ-
 χετο μέχρι τῆς ζώνης. Ἡ λευκὴ αὐτοῦ
 ἐσθῆς ἐκαλύπτετο δι' ἐρυθρῶν κεντημά-
 των παριστῶντων οὐρανίας σφαιράς ἐν
 μέσῳ παραδόξων εἰκόνων. Αἱ χεῖριδες καὶ
 τὸ κατώτερον τῆς ἐσθῆτος αὐτοῦ μέρος
 ἔφερον ἐπιγραφὰς εἰς χαρακτῆρας Χαλδα-
 ῖκούς. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε τιάραν ἀ-
 παστράπτουσαν ἐκ τῶν πολυτίμων λί-
 θων, καὶ ἐκράτει μικρὰν ράβδον ἐξ ἑλε-

φαντόδοντος ἔχουσαν λαβίδα ἐκ κρυστά-
 λου κεκοσμημένου διὰ πολυτίμων λίθων.

Προεχώρησε μὲ βῆμα βραδύ μέχρι τοῦ
 αὐτοκράτορος, ὃν ἐχαιρέτισε διὰ κλίσεως
 τῆς κεφαλῆς.

«Ὡ υἱὲ τῆς θεῆας Σοείμιδος, εἶπεν, ἡ
 καρδία μου ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ
 τῶν ὄσων πράττεις διὰ τὴν θρησκείαν
 μας. Δὲν σὲ κατέστησα εἰς μάτην κατὰ
 τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν μύστην τῶν
 μυστηρίων καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ,
 ὃν ὑπηρετῶ. Δὲν ἐλησμόνησας ὅτι διὰ
 τῶν χειρῶν μου ἄλλοτε περιεβλήθης ἱερὸν
 χαρακτῆρα καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐθε-
 ὤρησαν τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅσον εἶναι
 δυνατοὶ θνητῶν ὀφθαλμοὶ ν' ἀτενίσωσιν
 αὐτό. Ὁ Ἥλιος ἱκανοποιήθη καὶ σὲ εὐ-
 χαριστεῖ δι' ἐμοῦ· ἡ ἰσχυρὰ αὐτοῦ προ-
 στασία ἐκτείνεται ἐπὶ σοῦ· δὲν θὰ βρα-
 δύνῃς νὰ ἐννοήσῃς τ' ἀποτελέσματα.

— Δέχομαι τὸν οἰωνόν, ἀπήντησεν ὁ
 Ἡλιογάβαλος, καὶ ζητῶ πάραυτα τὴν
 πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεών σου.
 Βλέπεις τὴν γυναῖκα ταύτην; ἔκρινα αὐ-
 τὴν ἀξίαν ὡς σύζυγόν μου, ἀλλ' αὕτη
 ἀρνεῖται τὴν τιμὴν καὶ μὲ ἀποφεύγει.
 Μετάβαλον αὐτὴν διὰ τῆς ἰσχύος σου καὶ
 δὲν θὰ σοὶ εἶμαι ἀγνώμων.»

Ὁ Μίθρας ὑπέλαβε:

«Τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων ὑποτάσσεται
 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτῶν
 ὑπακούει εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῶν θεῶν. Ὁ
 Ἥλιος μοι παρέσχεν ἀπόλυτον κυριαρχίαν
 ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἀγρυπνι-
 ῶν, τῶν παρακλήσεων καὶ τῶν νηστειῶν
 μου.»

Ἐστράφη πρὸς τὴν Φαῦσταν καὶ εἶπε:

«Μὴ ἐκπλήττεσαι ἂν ἡ καρδία τῆς
 γυναικὸς ταύτης ἔμεινεν ἀναίσθητος εἰς
 τὰς προτάσεις σου. Βλέπω σαφῶς ἐν τῷ
 νῷ αὐτῆς διὰ μέσου τοῦ φαρτοῦ σώμα-
 τός της. Μέχρι σήμερον ἡ Φαῦστα δὲν ἐ-
 γνώρισε τὸ πῦρ, ὅπερ φλέγει τὰς ἄλλας
 γυναῖκας· δὲν ἀφέθη ἔτι εἰς τὰς παρα-
 φορὰς τοῦ ἔρωτος· τὰ χεῖλη της δὲν ἤγ-
 γισαν φλεγόμενα τὸ ποτήριον τῆς ἠδο-
 νῆς. Δὲν ἠγάπησεν εἰμὴ ἑαυτὴν, καὶ μόν-
 ον τὴν καλλονὴν της ἐσεβάσθη. Ἡ Ἀ-
 φροδίτη, δυσαρστηθεῖσα διὰ τοῦτο, τῇ
 ἐνέπνευσε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀρνηθῆ δε-
 σμὸν, δι' ὃν πᾶσα ἄλλη θὰ ἦν εὐτυχὴς
 καὶ ὑπερήφανος.

«Ἡ ἐπέμβασίς μου θ' ἀποτρέψῃ τὸ δυσ-
 τύχημα τοῦτο, θὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν
 τῆς θεᾶς καὶ θὰ ἐξαγάγῃ τῆς ἀπάτης
 τὴν ἀπειθὴ αὐτὴν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Μίθρας ἔκυψε τὴν κεφα-
 λὴν σταυρώσας τὰς χεῖρας. Μετὰ τοῦτο
 ἀνέκυψε, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη με-
 ταμορφωθέν· εἶχε καταστῆ νέος καὶ ὡ-
 ραῖος ὡς θεός.

«Ἰκέτευσα, εἶπεν, ἡ δὲ Ἀστάρτη εἶν'
 εὐμενὴς ἡμῖν· τὰ οὐράνια πνεύματα σπεύ-
 δουσιν εἰς τὴν πρόσκλησίν μου. Θνητοὶ
 ἴδετε αὐτά.»

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἑ-
 παξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου,
 συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στί-
 χον καὶ δι' ἕκαστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΤΑ ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ, ἡ Ἐπιτομή τῶν κυριω-
 τέρων ἐκ τῶν νεωστὶ ἀναφανέντων νέων θεραπευτι-
 κῶν ἔργων μετὰ τῶν συνταγῶν τῶν νέων φαρμάκων,
 ἐκδίδονται δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ Α. Δ. Χρήστοβιτς, Ια-
 τροῦ. Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται λεπτῶν 25. — Ἐν
 Ἀθήναις, 1889.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι-
 τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
 μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
 δρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ Κατρηαμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα
 Λουδοβίκου Νοῦρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐ-
 γενίου Σύη..... Δρ. 7 (8)
 «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπο-
 μνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστο-
 ρία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ-
 μάς..... 3,50 (3,70)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ,
 υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλλῆ, δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης,
 μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Ἄγνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ, δρ. 1,50 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λεπ. 60 (70)
 «Παρισίαν Ἀπόκριψιν», μυθιστορία Εὐγενίου
 Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τό-
 μοι 10)..... Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Δαβόλο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-Du
 Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ
 Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,50]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου
 Βέρν..... δρ. 4 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία
 Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυ-
 θιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν.
 Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]
 Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα..... » 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγι-
 κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-
 ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου
 Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου
 Μαντεγάτσα, δραχ. .... 1,50 (1,60).
 «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο-
 ρία Ἐαδὴ Μαρμῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς
 Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-
 δοαὶς δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προ-
 σκετῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν
 Γεννισάρον». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle
 Mendès..... δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»,
 μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώ-
 δεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock με-
 τάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]